

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 556/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Bartošík Šváby s.r.o., Plynárska 7/A, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/70/2024 z 26. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/70/2024 z 26. júna 2025. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia, vrátenia veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV) v poradí svojim druhým rozsudkom sp. zn. 8C/136/2009 zo 6. septembra 2022 zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi (vystupujúcemu v procesnom postavení žalobcu) finančnú sumu 4 604,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 4 143,96 eur od 10. mája 2009 do zaplatenia, spolu

s úrokom z omeškania vo výške 7,5 % ročne zo sumy 460,44 eur od 10. mája 2009 do zaplatenia (I. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a súvisiacim výrokom o trovách konania priznal žalovaným ich náhradu v rozsahu 19,26 %. Okresný súd svoje rozhodnutie po skutkovej stránke odôvodnil tým, že žalovaní zapratávali priestory sťažovateľa v období od 1. apríla 2007 do 30. novembra 2008, a to bez právneho dôvodu. Okresný súd pre účely právneho posúdenia veci ustálil, že bezdôvodné obohatenie, ktoré na úkor sťažovateľa získali žalovaní, spočíva v tom, že majetok žalovaných sa nezmenšil o sumu, ktorú by museli vynaložiť na zaplatenie nebytových priestorov, v ktorých by mohli uskladniť svoje veci.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľ a žalovaní odvolania, o ktorých rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 14/Co/12/2023 z 24. októbra 2023, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

4. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom odvolacieho konania sa obrátil na najvyšší súd dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľ odôvodnil tým, že legitímne očakával, že výška bezdôvodného obohatenia bude súdmi ustálená v súlade s rozsiahlou súdnou praxou, podľa ktorej sa peňažná náhrada za bezdôvodné obohatenie porovnáva s obvyklou hladinou nájomného, pričom upozornil, že vo svojom podaní zo 16. septembra 2021 sa odvolával na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/5/2019, rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/258/98, sp. zn. 33Odo/668/2002 a v odvolaní zo 17. októbra 2022 poukazoval na rozhodnutie sp. zn. 8Cdo/32/2019. Namietal správnosť záveru krajského súdu, podľa ktorého bezdôvodné obohatenie v danom prípade je potrebné určiť na úrovni skladného, nie obvyklého nájomného za porovnateľné nebytové priestory. Sťažovateľ tvrdil, že v tomto smere v rozsudku krajského súdu absentuje odôvodnenie pre takýto odklon od ním označenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ďalej uviedol, že zásadnou právnou otázkou *„je ustálenie výšky bezdôvodného obohatenia, ktorá sa musí vždy odvíjať od charakteru a objektívneho účelu nebytových priestorov a nie od dlhotrvajúceho protiprávneho a škodu spôsobujúceho konania osôb, ktoré k dotknutým nebytovým priestorom nikdy nemali žiadny právny titul - ani na začiatku neoprávneného užívania, a ani počas pokračovania neoprávneného užívania.“*

5. Nesprávne právne posúdenie podľa dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP sťažovateľ identifikoval pri určení výšky bezdôvodného obohatenia, keď všeobecné súdy zohľadnili faktické užívanie nebytového priestoru neoprávneným subjektom a názorovo vychádzali z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/34/2010 z 27. januára 2011, podľa ktorého *„[ž]alobcom vzniklo právo na túto náhradu. Jej výšku treba odvodzovať od prospechu, ktorý získal bezdôvodne sa obohacujúci subjekt. Výšku tohto prospechu vyjadruje peňažná čiastka, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie veci. Pokiaľ je výška náhrady za takéto užívanie v danom mieste a čase závislá aj na účele a spôsobe užívania, treba prihliadnúť aj na podstatu (spôsob a rozsah) faktického užívania subjektom, ktorý sa bezdôvodne obohatil.“*

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol. Z obsahu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP bolo vyhodnotené ako procesne neprípustné.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označil závery najvyššieho súdu za nesprávne a neúplné, a tým porušujúce ním označené práva podľa ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového protokolu, všeobecnej deklarácie a charty. Sťažovateľ nesúhlasí s tým, ako najvyšší súd reagoval na jeho námietky, čím spochybňuje správnosť záverov najvyššieho súdu o údajnej absencii dovolacích dôvodov. Zastáva názor, že najvyšší súd bol povinný podrobiť jeho dovolanie meritórnemu prieskumu, napriek tomu sklzol do posudzovania otázok, ktoré neboli predmetom jeho dovolania. Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd pri posudzovaní dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nesprávne reagoval najmä na ním označené rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa svojím rozsudkom odklonil krajský súd. V závere svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyslovil nesúhlas s tým, ako najvyšší súd posúdil ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa, ktorou namieta neúplnosť a nesprávnosť záverov vyplývajúcich z rozsudku najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu:

9. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu predovšetkým z hľadiska tzv. procesnej nearbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržania štandardov odôvodnenia)], keďže sťažovateľ označil právne závery krajského súdu za také, v ktorých absentujú dôvody rozhodnutia, rozhodnutie je arbitrárne a právne neudržateľné, čo najvyšší súd vyhodnotil ako námietky obsahovo zodpovedajúce vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Rozsudok krajského súdu z pohľadu referenčnej normy (§ 393 ods. 2 CSP) vyhodnotil najvyšší súd za taký, ktorý bol riadne odôvodnený.

10. Najvyšší súd po rekapitulácii dovtedajšieho priebehu konania, zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia v reakcii na námietku sťažovateľa o zmätočnosti rozsudku krajského súdu podrobne analyzoval jeho odôvodnenie, pričom dospel k záveru, že sťažovateľ dostal adekvátne odpovede na ním uplatňované námietky v priebehu celého súdneho konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že najvyšší súd aj formou citácií prebratých z odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu podrobne reagoval na všetky námietky sťažovateľa, ktoré uplatnil v kontexte záverov oboch súdov finalizovaných v odvolacom konaní. Od najvyššieho súdu dostal adekvátne a racionálne odpovede, prečo jeho námietky neboli spôsobilé zvrátiť meritórne závery rozsudku krajského súdu (body 18.1 až 18.3.2 napadnutého rozhodnutia). Ústavný súd sa preto nestotožňuje s kritikou sťažovateľa namierenou proti konštatovanej neprípustnosti jeho dovolania.

11. Keďže sťažnostná argumentácia sťažovateľa sa obsahovo prekrýva s tou, ktorá ním už bola uplatnená v jeho dovolaní (sťažovateľ duplicitne uplatňuje svoju dovoláciu argumentáciu a od ústavného súdu očakáva jej dodatočné prehodnotenie oproti rozhodnutiu dovolacieho súdu), ako aj s poukazom na vyčerpávajúce odpovede najvyššieho súdu na tieto námietky, ústavný súd nepovažuje za účelné poskytnúť tie isté odpovede (hoc vyjadrené inými slovami), ktoré sťažovateľ už dostal od najvyššieho súdu.

12. Z obsahu napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, prečo najvyšší súd nevyhodnotil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP za prípustný, keď po vymedzení sťažovateľom nastolenej právnej otázky, podľa ktorej *„ustálenie výšky bezdôvodného obohatenia... sa musí vždy odvíjať od charakteru a objektívneho účelu nebytových priestorov a nie od dlhotrvajúceho protiprávneho a škodu spôsobujúceho konania osôb, ktoré k dotknutým nebytovým priestorom nikdy nemali žiadny právny titul - ani na začiatku neoprávneného užívania, a ani počas pokračovania neoprávneného užívania.“*, a analýze sťažovateľom označenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu (porovnaj sp. zn. 3Obo/5/2019 a sp. zn. 8Cdo/32/2019) a Najvyššieho súdu Českej republiky (porovnaj sp. zn. 25Cdo/258/98 a 33Odo/668/2002), od ktorej sa mal odkloniť krajský súd, dospel k záveru, že dotknuté rozhodnutia nie sú súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít ako referenčnej množiny na posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Konkrétne uviedol, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/5/2019 je rozhodnutím vydaným v odvolacom, a nie dovolacom konaní, pričom v označenom konaní bola súdom prvej inštancie (krajský súd) zamietnutá žaloba žalobcu z dôvodu nepreukázania výšky ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Najvyšší súd predmetné rozhodnutie potvrdil, pričom ani jeden z týchto súdov neposudzoval otázku výšky alebo spôsobu určenia bezdôvodného obohatenia.

13. Čo sa týka sťažovateľom označeného v poradí druhého rozhodnutia najvyššieho súdu, týmto došlo k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie z dôvodu identifikovanej procesnej vady v postupe týchto súdov, čo bolo subsumované pod dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. A teda otázkou (s)právneho posudzovania spôsobu určenia výšky bezdôvodného obohatenia sa najvyšší súd nezaoberal.

14. V súvislosti s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Českej republiky najvyšší súd správne konštatoval, že tieto nepatria do kategórie ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Nepochybne silou a presvedčivosťou svojej argumentácie môžu byť istým prameňom poznávania práva, avšak z procesného hľadiska nepredstavujú referenčnú bazu posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. V závere najvyšší súd vyzdvihol skutkové špecifiká danej kauzy a potrebu jej individuálneho posudzovania, pričom sťažovateľom nastolenú otázku vyhodnotil ako takú, ktorej zodpovedanie závisí od istých skutkových jedinečností, ktoré sa líšia prípad od prípadu.

16. Pokiaľ ide o posúdenie sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, ústavný súd považuje za relevantné, že najvyšší súd námietky sťažovateľa posúdil ako také, ktoré sú formulované iba všeobecným spôsobom, keďže iba polemizoval s právnym názorom krajského súdu bez toho, aby zároveň uviedol, v čom spočívala nesprávnosť tohto posúdenia, a tiež náležite neidentifikoval rozdielnu rozhodovaciu prax, v kolízii s ktorou sa ocitli závery krajského súdu. Sťažovateľ síce poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn.

3Cdo/34/2010, avšak najvyšší súd v reakcii na túto námietku sťažovateľa predmetné rozhodnutie podrobne analyzoval a primerane v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ozrejmil, prečo toto s prípadom sťažovateľa nesúvisí (porovnaj body 30.2 a 30.2.1 napadnutého rozhodnutia).

17. V naznačených súvislostiach ústavný súd, reflektujúc spôsob odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v kontexte sťažnostných námietok, konštatuje, že citované závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu predstavujú dostačujúce odpovede (bez známok interpretačného excesu alebo prvkov zjavnej neodôvodnenosti) na nosnú argumentáciu sťažovateľa, ktorou spochybňoval právne posúdenie svojej záležitosti najvyšším súdom, ktorý aj s poukazom na rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu ozrejmil právne úvahy, ktoré boli relevantné pre ustálenie výšky bezdôvodného obohatenia.

18. Je potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľa je len bežnou právnou polemikou na úrovni zákona orientovanou na posúdenie otázky spôsobu určenia rozsahu bezdôvodného obohatenia bez reflexie okolností, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona (sťažovateľ mieni prekonať neúspech v konaní na báze ďalšieho kola procesného prieskumu) nemôže bez ústavnoprávnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

19. Suma sumárum ústavný súd z hľadiska výsledkovej spravodlivosti, a to v obmedzenom rozsahu ústavnosúdneho prieskumu, síce nevníma právne riešenie zvolené všeobecnými súdmi o rozsahu bezdôvodného obohatenia (keď vo finálnom kontexte reprezentovanom bodmi 18.3.1 a 18.3.2 napadnutého rozsudku za relevantné kritérium považovali faktický účel, na ktorý žalovaní sporné priestory užívali) za jediné možné, resp. také, ktorého ucelené posudzovanie v širšom spravodlivostnom priestore by nebolo možné kombinovať napr. aj s inštitútom náhrady škody v podobe ušlého zisku na strane poškodeného alebo vykonať pohľadom interpretačnej variácie bezdôvodného obohatenia. Zároveň však musí konštatovať, že ide o právne posúdenie, ktoré *prima facie* nevykazuje znaky extrémneho interpretačného excesu umožňujúceho uvažovať o vyhovení ústavnej sťažnosti.

20. V uvedenom zohráva významnú rolu to, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať, resp. interpretačne dotvárať obsah normatívnych pojmov používaných vo sfére podústavného práva, keďže toto je primárne výsadou a povinnosťou všeobecných súdov. Najvyšší súd ústavne udržateľne konštatoval, že ustálená rozhodovacia prax vo vzťahu k predmetnej otázke v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP vytvorená nebola a nedochádza k rozdielnosti jeho rozhodovania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Spôsobom označeným v predchádzajúcom odseku vec posúdil spôsobom obsahovo zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. b) CSP, na ktorého vecné riešenie je (z pohľadu konania o ústavnej sťažnosti) potrebné nazerať tak, ako je uvedené v poslednej vete predchádzajúceho odseku.

21. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, resp. zjavne excesívne, a to aj z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Berúc preto zároveň do úvahy limitovaný

ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľa základom toho, aby bola vec prijatá na ďalšie konanie.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

23. Nad rámec už uvedeného je potrebné uviesť, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí reflektoval aj predchádzajúce rozhodnutia vydané vo veci sťažovateľa, pričom sťažovateľ správne namieta, že tieto meritórne neriešili problematiku spôsobu určenia rozsahu bezdôvodného obohatenia. Na druhej strane najvyšší súd na tieto rozhodnutia poukázal ako *obiter dictum* a bez akejkoľvek systémovej a vecnej relevancie na nosné dôvody svojho rozhodnutia, a preto aj túto námietku sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú.

24. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nebola zistená relevantná kauzálna súvislosť (teda nebolo zistené, že by označené práva boli napadnutým rozsudkom porušené).

III.2. K aplikovateľnosti charty:

25. Napokon ústavný súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k aplikovateľnosti charty na prejednávajúcu vec sťažovateľa.

26. Členské štáty Európskej únie sú totiž ustanoveniami charty viazané len v situáciách, keď vykonávajú právo Únie (čl. 51 ods. 1 charty). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na obmedzenú vecnú pôsobnosť charty ako ďalšieho katalógu ochrany základných práv. Súdny dvor Európskej únie pritom vymedzil zásadné kritéria pre účely posúdenia, či vnútroštátna právna úprava predstavuje vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 charty, konkrétne či je cieľom predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy prebrať ustanovenie práva Únie, povahu tejto právnej úpravy a či táto právna úprava sleduje iné ciele než tie, ktoré zahŕňa právo Únie, hoci je spôsobilá nepriamo zasahovať do tohto práva, ako aj či existuje osobitné ustanovenie práva Únie v tejto oblasti spôsobilé do neho zasiahnuť (rozsudok z 8. 11. 2012 vo veci C-40/11, Iida, EU:C:2012:691, bod 79). Sťažovateľ ani len netvrdí, že by jeho skutková a právna situácia akokoľvek spadala do pôsobnosti únieového práva a v jeho veci ani nič nesignalizuje aplikabilitu únieového práva.

27. Po preskúmaní aplikovateľnosti charty v súlade s čl. 51 ods. 1 charty, ako aj súvisiacej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie dospel ústavný súd k záveru, že v prípade sťažovateľa nie je charta aplikovateľná (obdobne I. ÚS 279/2020). V časti namietaného porušenia práva

na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť (pričom v prípade, ak by išlo o použiteľnú referenčnú normu, vecné závery ústavného súdu by boli rovnaké).

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 17 všeobecnej deklarácie rozsudkom najvyššieho súdu:

28. Sťažovateľ namieta aj porušenie práv podľa čl. 17 všeobecnej deklarácie. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označeného článku všeobecnej deklarácie je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená podľa čl. 7 ústavy a § 1 a § 4 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, nemá tento dokument povahu prameňa práva Slovenskej republiky, ale len povahu politického dokumentu. Predmetom konania preto nemôže byť sťažnosť sťažovateľa v tej časti, v ktorej namieta porušenie práva priznaného mu medzinárodnou zmluvou, ktorá nemá povahu prameňa práva (II. ÚS 18/97). V tejto časti bolo potrebné odmietnuť sťažnosť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pričom okolnosť ucedená v predchádzajúcom odseku *in fine* platí rovnako.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu